

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. V.,

proti

zastoupen Mgr. Martinem Jebavým,
advokátem, se sídlem Evropská 1974/60, 160 00 Praha 6,

žalovanému

Generální finanční ředitelství,
se sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č.j.: 19034/20/7400-11196-050764

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Specializovaného finančního úřadu ze dne 30. 12. 2019, č.j.: 95275/19/7400-20190-109732, které bylo současně potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce převeden na jiné služební místo s účinností ode dne následujícího po dni doručení rozhodnutí, a to v návaznosti na Usnesení vlády ČR č. 811 ze dne 18. 11. 2019, prostřednictvím Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018, jímž byl schválen návrh systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 1. 2020, kterým bylo služební místo žalobce č. 400137 zrušeno. Nové služební místo, na které byl žalobce převeden, bylo zařazeno o jednu platovou třídu níže než zrušené místo.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce napadá rozhodnutí v celém rozsahu, a to pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalobce dále uvedl, že byl zkrácen na svých subjektivních právech a pojal důvodné podezření, že vůči jeho osobě bylo přistupováno diskriminačně a pravděpodobně šlo i o mobbing.
4. Žalobce předně namítá, že žalovaný nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí ani v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání a v doplnění odvolání ze dne 6. dubna 2020.
5. V žalobou napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí, které mu předcházelo, správní orgán vynechal skutečnosti, kterými dlouhodobě a systematicky poškozoval žalobce. Z písemných důkazů je zřejmé, že změna systemizace proběhla ve skutečnosti v rozporu se zněním zákona. Žalobce navrhl k této skutečnosti vyslechnout svědky: Ing. T. R. – generální ředitelku GFŘ, Ing. M. B. – bývalého ředitele SFÚ, Ing. M. P. – zástupce ředitele SFÚ, Ing. L. T., MBA – ředitelku Sekce personální.
6. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že k tomu, aby změny v definitivně schválené systemizaci byly s žalobcem projednány osobně, byl k dispozici velmi krátký časový úsek, v němž nebylo ze strany představených možné osobně informovat žalobce o změně jeho služebního zařazení. Jako důkaz navrhuje výslech představených (Ing. D. S., Ing. S. L., Ing. L. K. MBA, Ing. M. P. a Ing. M. B.) a předložení dokumentace ke vzniku Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018 s účinností ke dni 1. 1. 2020. Jak vyplývá z dokumentu č.j.: 72648/20/4000-00061-200168 a jeho příloh, byl na SFÚ z GFŘ doručen návrh Dodatku č. 7 interního předpisu č. 1/2018 již dne 7. 10. 2019 v 13:39:59 hodin, který s největší pravděpodobností obsahoval identifikaci změn v systemizaci SFÚ na základě návrhu služebního orgánu SFÚ ze dne 1. 7. 2019, který obsahoval 19 služebních míst. V mezidobí byl někým na GFŘ počet navýšen na 20, právě o služební místo žalobce, bez vědomí vedení SFÚ. Nepravdivost tvrzení je možno doložit také nahrávkou telefonního hovoru ze dne 9. 1. 2020, kdy vedoucí oddělení Ing. S. telefonicky kontaktovala žalobce, který byl od 2. 12. 2019 v pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že v té době žalobce již nebyl jejím podřízeným, bylo její jednání iracionální. Tento telefonní hovor spíše zavadává příčinu se domnívat, že ani žalobcova představená ještě dne 9. 1. 2020 v 10:16 hodin nevěděla o tom, že žalobce byl dnem 1. 1. 2020 převeden na jiné služební místo do kompetence jiného představeného v rámci jednoho služebního úřadu. Z příloh dokumentu č.j.: 211259/19/4000-00061-200168 dále vyplývá, že odborová organizace na SFÚ, Základní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací, byla informována o rušení 19 služebních míst s tím, že bez služebního místa budou pouze státní zaměstnanci zařazení mimo výkon služby – mateřská dovolená.

7. Žalovaný zcela rezignoval na obligatorní povinnosti představených, uvedených v zákoně o státní službě. Stejně tak upřel žalobci právo na informace a právo na projednání záležitostí výkonu služby a podmínek jejího výkonu.
8. Z neověřených informací se žalobce dověděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby a pravděpodobně již v září 2019 bylo na GFR rozhodnuto, že je třeba zrušit služební místo právě žalobci, neboť se stal předsedou nové odborové organizace v rámci orgánů Finanční správy a tuto organizaci odmítla generální ředitelka akceptovat písemností č.j.: 71467/19/7400-00180-050630. Její jednání bylo napadeno stížností, která byla Náměstkem ministra vnitra pro státní službu vyhodnocena jako částečně důvodná. Zda bylo jednání generální ředitelky posouzeno jako kárné provinění, není žalobci známo.
9. Pro objektivní posouzení věci navrhuje žalobce i zdokumentovat, kdo, kdy a jaký návrh změny systemizace za SFÚ předložil na GFR. Z materiálu č.j.: 211259/19/4000-00061-200168 a jeho příloh vyplývá, že ze služebního úřadu SFÚ nikdy nebyl vznesen požadavek na zrušení služebního místa č. 400137, což potvrzuje hypotézu žalobce popsanou výše. Přičemž systemizace je tvořena z návrhů služebních orgánů Finanční správy právě na GFR, které je zaměstnavatelem všech zaměstnanců v orgánech Finanční správy a současně je odvolacím orgánem rozhodnutí podřízených služebních orgánů. V případě, že bylo služební místo skutečně zrušeno jednáním GFR, došlo k zásahu do kompetence služebního orgánu podřízeného služebního úřadu a současně k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, což je nepřipustné a nezákonné.
10. Žalobce dále navrhl soudu, aby si vyžádal personální spis žalobce, nebo alespoň dokument č.j.: 34807/18/7400-20190-109670, ze kterých vyplývá zcela účelový, nesystémový a diskriminační postup vůči žalobci v průběhu jeho předchozího působení. Tím, kdo zapříčinil zastavení řízení o žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné byl zaměstnavatel, který tento atribut na služební místo přiřadil a jeho odpovědná osoba nepotvrdila žádost o vydání osvědčení žalobci (č.j.: 49217/2018-NBÚ-P), čímž vytvořila zákonnou překážku pro setrvání na služebním místě. Žalobce k tomu rovněž navrhl vyslechnout řadu svědků.
11. Důkazem pro nezákonný postup je posloupnost jednotlivých úkonů při vydávání napadeného rozhodnutí ředitele SFÚ. Je opatřeno datem 30. 12. 2019, je podepsáno zástupcem ředitele SFÚ, do poštovní přepravy je předáno dne 8. 1. 2020 a doručeno žalobci fikcí dne 20. ledna 2020. Vůbec není zmíněno, proč nebylo podepsáno ředitelem SFÚ.
12. Žalobce má dále za to, že s ohledem na to, že rozhodnutí bylo zpracováno 30. 12. 2019 a do poštovní přepravy vloženo 8. 1. 2020, bylo rozhodnutí dokonce retroaktivní, neb upravovalo výkon služby žalobce již od 1. 1. 2020, tedy v době, kdy ještě nebylo rozhodnutí ani vypraveno. Není tedy pravda, že služební orgán rozhodl a vydal rozhodnutí dne 30. 12. 2019. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Vyznačení těchto slov

absentuje na všech obdrženích rozhodnutích. Vydání rozhodnutí předchází (faktické) vyhotovení rozhodnutí.

13. Datum vyhotovení rozhodnutí i datum vydání rozhodnutí jsou formálními náležitostmi rozhodnutí správního orgánu (§ 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 správního řádu). Absence formálních náležitostí rozhodnutí - data o vydání rozhodnutí - pak má za následek, kterým je krácení žalobce na jeho právech, neboť jako účastník řízení měl právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy (§ 36 odst. 1 správního řádu), přičemž je zřejmé, že důkazy a jiné podklady se opatřují právě za účelem vydání rozhodnutí. Okamžik vydání rozhodnutí je pak rovněž rozhodný pro skutkový a právní stav, z něž správní orgán vychází (§ 96 odst. 2 správního řádu). Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 10 As 229/2014-41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3367/2016, který mimo jiné vymezuje platnost rozhodnutí.
14. V další žalobní námitce žalobce namítá, že obě napadená rozhodnutí byla doručována prostřednictvím modré obálky cestou České pošty, s.p. s tím, že písemnost mohla být doručena do vlastních rukou, zmocněnci nebo zákonnému zástupci. Vzhledem k tomu, že doručované písemnosti svým charakterem spadají pod znění § 72 odst. 1 správního řádu, je vyloučena možnost doručovat písemnost zmocněnci či zákonnému zástupci. Ani jedno rozhodnutí tak nebylo doručeno zákonným způsobem.
15. Žalovaný písemnost zasílal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého bydliště, která není totožná s adresou pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel žalobce, neboť s účinností od 15. 1. 2020 byla zavedena ohlašovací Městského úřadu v Břeclavi doručovací adresa žalobce: X, což byl žalovaný povinen si zjistit. Žalobou napadené rozhodnutí tak nebylo dosud řádně doručeno. Rovněž na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti C 2594833 bylo uvedeno, kde se po dobu pracovní neschopnosti žalobce bude zdržovat. Žalobce se s písemností seznámil jen náhodou.
16. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nerespektování zásady vstřícnosti a součinnosti ze strany služebního orgánu SFÚ bylo zhojeno tím, že žalobce podal odvolání. V souběhu s porušením LZPS, konkrétně čl. 38 odst. 2 se žalobce domnívá, že jde o neetické jednání služebních orgánů obou stupňů a porušení zásady ekonomie správního řízení.
17. Dále namítl, že pakliže žalovaný na základě námítky o nedodržení povinností stanovených § 77 a 78 zákona o státní službě se odmítl k této vyjádřit, aniž by zahájil šetření, či vyzval žalobce, aby svou námitku konkretizoval či doplnil, rezignoval na postavení služebního orgánu a svou nedbalostí opomenul jemu zákonem uložené povinnosti.
18. Dne 6. 4. 2020 odeslal žalobce odvolacímu orgánu písemnost, kterou doplnil text svého odvolání. Na tento text odvolací orgán reagoval tak, že písemnost vyhodnotil jako žádost o doplnění odvolání a řízení o této žádosti zastavil dokumentem č.j.: 23558/20/7400-11196-050764, neb doplnění odvolání posoudil jako právně nepřipustné, a to přes to, že doplnění odvolání obsahovalo v sobě námitku systémové podjatosti a přibrání účastníka řízení, odborové organizace. Dokument tedy nebyl posouzen dle svého obsahu, jak ukládá správní řád, ale byl vyřízen nestandardně.
19. V rámci dokazování žalobce navrhl ověřit pravdivost tvrzení, že v době rušení služebního místa č. 400137 skutečně nebylo jiné, vhodnější služební místo než služební místo č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

400054, na které byl žalobce „provizorně“ napadeným rozhodnutím převeden. Ani jeden ze služebních orgánů ve svém rozhodnutí totiž nepopisuje podrobně aktuální stav služebních míst.

20. Žalobce dále předložil písemnost č.j.: 2894084/20/3008-00065-706185, ze které je patrné, že zaměstnavatel, tj. GFŘ, dne 28. 5. 2020, tedy v době, kdy je žalobce zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, neb pro něj není vhodné služební místo, oznamuje vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013. Služební místo má výkon služby v Břeclavi, tedy v místě bydliště žalobce, jde o 11. platovou třídu, což je třída, na kterou byl postupně žalobce „sesazován“ z platové třídy č. 15, dle jeho názoru šikanózním způsobem. Žalobce splňuje i obor služby na tomto služebním místě. Přesto mu nebylo toto služební místo ani nabídnuto, ani na něj nebyl převeden. Je tedy zjevné, že není jako osoba pro orgány Finanční správy žádoucí.
21. Žalobce dále ve veřejném zájmu vznesl předběžnou otázku, která není v zákoně vyřešena, sice zda v případě odvolání ze služebního místa představeného se postupuje dle § 9 správního řádu, neboť jde o postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Tento právní úkon totiž není vyjmenován ani v § 159 odst. 1 ani § 159 odst. 2 ZSS. Výklad v publikaci Správní řád, 2. vydání, 2009 se stejně jako sdělení Ministerstva vnitra pod MV-115165-2/OPP-2017 kloní k tomu, že v tomto případě má odvolání státního zaměstnance z místa představeného odkladný účinek, což ale v metodice ministerstva vnitra je vykládáno negativně.
22. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí prvostupňové a všech navazujících rozhodnutí správních orgánů.
23. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že se se všemi odvolacími námitkami vypořádal v rozhodnutí o odvolání, jak vyplývá z jeho obsahu, přičemž shledal, že předpoklady stanovené právními předpisy pro vydání rozhodnutí o převedení naopak splněny byly. Žalobce blíže nekonkretizuje námitky (či alespoň jejich okruh), na které neměl žalovaný reagovat. Řízení ve věci podání žalobce ze dne 6. dubna 2020, doručené žalovanému dne 7. dubna 2020 a nazvané „Rozhodnutí o převedení na jiné služební místo a o platu – doplnění odvolání“ pak žalovaný zcela v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil z důvodu, že doplnění odvolání bylo zjevně právně nepřipustné, když žalobce své odvolání doplnil až po vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání, jež bylo předmětem doplnění. Proto žalovaný nehodnotil tvrzení obsažená v doplnění odvolání a ani je vzhledem k časové posloupnosti úkonů hodnotit nemohl.
24. V jeho rozhodnutí jsou uvedeny všechny relevantní skutečnosti týkající se předchozího průběhu a výkonu služby žalobce, včetně důvodů vedoucích s účinností od 1. ledna 2020 ke zrušení systemizovaného služebního místa č. 400137, na kterém byl žalobce zařazen. Žalovaný také důrazně odmítá, že by svým jednáním žalobce systematicky poškozoval.
25. Žalovaný setrval na svém sdělení, že byl k projednání změn služebního poměru žalobce velmi krátký časový úsek, jelikož možnost seznámení žalobce se změnou systemizace je jednoznačně nezbytné odvozovat od data vydání Dodatku č. 7 služebního předpisu č. 1/2018, tj. ode dne 19. listopadu 2019 a nikoliv od data doručení jeho návrhu. Žalobce pak byl naposledy přítomen v místě výkonu služby dne 26. listopadu 2019 a následně čerpal 3

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dny indispozičního volna a od 2. prosince 2019 do doby vydání rozhodnutí o převedení byl v pracovní neschopnosti. Dlouhodobou služební nepřítomnost žalobce trvající až do 18. června 2020 jistě nelze klást k tíži žalovanému, který byl v návaznosti na schválení změn systemizace bezprostředně povinen upravit služební poměr žalobce, tj. reagovat na zrušení služebního místa č. 400137 s účinností od 1. ledna 2020.

26. Dle žalovaného nelze nikterak důvodně tvrdit, že upřel žalobci právo na informace a projednání záležitostí podmínek výkonu jeho služby. Jak již žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí o odvolání, podle ustanovení článku 45 odst. 3 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru (dále jen „metodický pokyn č. 2/2019“), je toliko doporučeno využít možnosti projednání převedení na jiné služební místo se státním zaměstnancem. Předchozí neprojednání převedení ovšem bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o převedení, a proto žalovaný považuje za lichou i tuto námitku žalobce.
27. Rovněž není zřejmé, v jakém směru má žalobcovy námitky podpořit navržený výsledek Ing. D. S., vedoucí Oddělení výkonu daní II Specializovaného finančního úřadu, která měla s žalobcem telefonovat dne 9. ledna 2020, když žalobcův závěr, že tato nevěděla o žalobcově převedení na jiné služební místo, nelze než považovat za čistou spekulaci. Jistě si lze představit mnoho situací ve službě, kdy je potřeba s bývalým podřízeným operativně projednat záležitosti služby, a to ať již ve věcném anebo provozním slova smyslu, a proto lze jen stěží označit jednání Ing. D. S. L. v tomto směru jako iracionální.
28. Podle názoru žalovaného se žalobce zcela mylí, pokud považuje rozhodnutí o převedení za retroaktivní. Ve výroku sub I. je totiž stanoveno, že žalobce se převádí na jiné služební místo s účinností dnem následujícím po dni doručení tohoto rozhodnutí a dle písm. f) tohoto výroku byl nástup do služby na novém služebním místě určen dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí.
29. Rozhodnutí o převedení, jak je patrné z podpisové doložky, bylo podepsané ředitelem Sekce výkonu daní II a zástupcem ředitele Specializovaného finančního úřadu Ing. M. P. V souladu s ustanovením § 14 odst. 4 zákona o státní službě vykonává v době nepřítomnosti vedoucího služebního úřadu jeho zástupce všechny pravomoci vedoucího služebního úřadu a není obligatorní náležitostí rozhodnutí podání vysvětlení, proč správní rozhodnutí podepisuje konkrétní oprávněná osoba nadaná příslušnou pravomocí.
30. Žádný právní předpis dále neukládá správnímu orgánu, aby doručoval účastníku řízení na místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti a tedy, že adresu uvedenou v dokladu o dočasné pracovní neschopnosti je třeba považovat za platné nahlášení změny doručovací adresy, když uvedení takového místa slouží primárně pro účely kontrol zaměstnavatele a příslušných úřadů, zda je zaměstnancem dodržován režim práce dočasně neschopného zaměstnance. Také není v obecné rovině vyloučeno, aby si zaměstnanec vyzvedával poštu na své stálé doručovací adrese v době svých vycházek, či zmocnil, vzhledem ke své dočasné zdravotní indispozici, k úkonům souvisejícím s doručováním poštovních zásilek jinou osobu.
31. Podle ustanovení § 36 odst. 3 věty první správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. A právě zákon o státní službě upravuje tuto situaci jinak, a to ve svém ustanovení § 165, podle kterého může být vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. Lze sice přisvědčit žalobci, že režim oznamování rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně je upraven v ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu, nelze však již jakkoliv důvodně dovozovat, že takováto rozhodnutí nelze doručit způsobem, jakým tak bylo učiněno (obálkou s modrým a nikoliv s červeným pruhem), viz ustálený výklad Ministerstva vnitra České republiky jakožto věcného gestora správního řádu a tedy i v této otázce, obsažený v „Metodice doručování správních písemností prostřednictvím poštovních zásilek“ a Závěru č. 24 ze zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, a ani žalobce svou argumentaci, proč je tato možnost vyloučena, blíže nespecifikuje.
33. Žalovaný má za to, že došlo k formálnímu i materiálnímu doručení napadeného rozhodnutí. Řádné doručení zabezpečuje, aby účastníci řízení nebyli dotčeni na svých právech, nelze však akceptovat přílišný formalismus a účelovou interpretaci předpisů upravujících oblast doručování. Stát se má snažit o efektivní doručení písemnosti účastníku tak, aby se tento včas dozvěděl o probíhajícím řízení či o potřebě učinit nějaký úkon viz rozsudky NSS ze dne 18. srpna 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43 (publikován jako č. 1115/2007 Sb. NSS), a ze dne 6. března 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 76. Podle výkladu soudu je rozhodující též následné chování adresáta písemnosti, a pokud tento na písemnost reaguje, je zjevné, že se s touto fakticky seznámil. S ohledem na to, že žalobce podal ve lhůtě odvolání i žalobu, lze dovodit, že mu obě rozhodnutí doručena byla i že se seznámil s jejich obsahem.
34. Dále pak žalovaný upozornil na Služební předpis náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 6/2015 ze dne 19. září 2015, v jehož ustanovení čl. 5 odst. 3 písm. d) je zakotvena povinnost státního zaměstnance předložit služebnímu orgánu nebo jím pověřenému zaměstnanci písemnosti ohledně změny v osobním údaji vedeném v osobním spisu, která se týká adresy místa trvalého pobytu, popřípadě též adresy, na kterou mají být doručovány písemnosti.
35. Žalobcův argumentační přesah do oblasti etické ve vztahu k jednání žalovaného považuje žalovaný za nepřipadný. Byť lze hodnotit jednání správních orgánů obou stupňů z hlediska zákonnosti a správnosti jejich postupu ve správním řízení a z hlediska aplikace relevantních právních a služebních předpisů, přičemž je současně nesporné, že při výkonu státní služby jsou etické hodnoty povinni respektovat všichni státní zaměstnanci, nelze v prosté existenci odlišného právního názoru žalovaného i správního orgánu I. stupně od názoru žalobce spatřovat při přezkoumávaném převedení žalobce na jiné služební místo jakékoliv porušení etických a morálních norem. Žalovaný si zároveň není vědom porušení některé z etických hodnot a jejich porušení neshledal ani u správního orgánu I. stupně.
36. Žalovaný obsah odvolání pečlivě posoudil a shledal, že odvolání žalobce obsahovalo všechny náležitosti předepsané správním řádem a zahrnovalo více námitek, než jen poukaz obecného rázu na porušení ustanovení § 77 a 78 zákona o státní službě, a bylo tak způsobilé k projednání. Žalovaný tudíž nikterak nepochybil, pokud nevyzval žalobce, aby jednu ze svých dílčích námitek konkretizoval.
37. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že služební orgán převede státního zaměstnance na jiné služební místo, dojde-li k závěru, že volné služební místo je pro státního zaměstnance vhodné. V daném kontextu je třeba akcentovat ustanovení článku 63 odst. 2 písm. i) metodického pokynu č. 2/2019, který jako jedno z relevantních kritérií vhodnosti služebního místa upravuje zájem na řádném výkonu služby a kde je vysloveně upraveno, že

zákon o státní službě v § 61 ani jinde nestanoví, že státní zaměstnanec musí být zařazen na pro něj nejvhodnější služební místo z jeho vlastního subjektivního úhlu pohledu, byť se musí jednat o služební místo pro něj vhodné.

38. V dané souvislosti prezentovanou zmínku žalobce o cílené likvidaci jeho osoby je nutno považovat za pouhou spekulaci, nepodloženou žádnými důkazními prostředky. To ovšem připouští i sám žalobce, když jako zdroj označuje neověřené informace. Na daný postup také neměla žádný vliv žalobcova aktivita ohledně založení nové odborové organizace v rámci orgánů finanční správy, i když k platnému založení nové odborové organizace nedošlo.
39. Žalovaný se k procesu schvalování systemizace na kalendářní rok 2020 vyjádřil již v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na něj odkázal. Podle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o službě, návrh systemizace vypracovává Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí. Návrh systemizace je zpracován na základě návrhů služebních orgánů, které se prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů předkládají Ministerstvu vnitra. Proces schvalování systemizace je kromě zákona o státní službě podrobněji rozveden ve služebním předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2017, kterým se stanoví pravidla předkládání systemizace služebních a pracovních míst, jejich změn, úprav a aktualizací, a návrhů organizační struktury a jejich změn ve služebním úřadu. Pravidla pro oblast systemizace a organizační struktury v orgánech finanční správy pak upravuje služební předpis č. 2/2018 generálního ředitele – kterým se stanoví pravidla pro oblast systemizace a organizační struktury v orgánech finanční správy. Systemizací orgánů finanční správy se rozumí stanovení celkového počtu systemizovaných míst klasifikovaných platovými třídami a s tím souvisejícího objemu prostředků na platy zaměstnanců, protože ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, Generální finanční ředitelství je jedinou účetní jednotkou pro celou soustavu orgánů finanční správy. Odvolací finanční ředitelství a finanční úřady nejsou účetními jednotkami a pro účely hospodaření s majetkem státu, účetnictví a pracovněprávních vztahů mají postavení vnitřních organizačních jednotek Generálního finančního ředitelství. Podle ustanovení článku 7 odst. 9 shora uvedeného služebního předpisu č. 2/2018 generálního ředitele návrhy na změnu systemizace, jejíž součástí je i změna organizační struktury, připravené v souladu s tímto služebním předpisem předkládají jednotlivé orgány finanční správy Sekci personální prostřednictvím příslušných oddělení personálních v regionech nebo prostřednictvím Oddělení systemizace v termínu určeném ředitelem Sekce personální. Ve smyslu ustanovení článku 7 odst. 11 je pak souhrnný návrh systemizace za orgány finanční správy předložen generálnímu řediteli k posouzení a odsouhlasení, následně je prostřednictvím Ministerstva financí odeslán na Ministerstvo vnitra. Z povahy věci tak nelze vyloučit, že návrh systemizace může doznat dílčích změn, protože se jedná o právními a služebními předpisy předpokládaný způsob přípravy systemizace, který probíhá v úzké spolupráci mezi všemi dotčenými orgány. Návrh systemizace může být do svého schválení kdykoliv vrácen k úpravě či dopracování; z povahy věci je zřejmé, že dílčí návrhy systemizací jednotlivých orgánů finanční správy nejsou neměnné, a to ani z úrovně Generálního finančního ředitelství. Za rozhodující pak považuje žalovaný nezpochybnitelný fakt, že tato systemizace byla platně schválena vládou České republiky a je pro všechny orgány veřejné moci, a tedy i pro žalovaného a správní orgán I. stupně, závazná. Současně má žalovaný za to, že příprava a návrh systemizace proběhl zákonem a služebními předpisy předpokládaným způsobem.

40. Námitku žalobce týkající se porušení zásady dvojinstančnosti při změně systemizace lze označit též za nedůvodnou. Na návrhu systemizace se totiž nepodílí jen správní orgán a žalovaný, nýbrž také Ministerstvo financí a Ministerstvo vnitra. Systemizace na kalendářní rok 2020 byla schválena usnesením vlády, a to jako roční systemizace podle ustanovení § 17 zákona o státní službě s účinností od 1. ledna 2020. Je nepochybné, že vláda je orgánem moci výkonné, a to dokonce jejím vrcholným orgánem. Generální finanční ředitelství je tedy v procesu tvorby systemizace, stejně jako správní orgán I. stupně v pozici jednoho z navrhovatelů, nikoliv schvalovatele. Stanovení systemizace podle ustanovení § 17 a 18 zákona o státní službě není řízením ve věcech služby ve smyslu ustanovení § 159 tohoto zákona, na které se vztahuje zásada dvojinstančnosti správního řízení, ředitel Specializovaného finančního úřadu není v této oblasti v postavení správního orgánu I. stupně, stejně tak generální ředitelka Generálního finančního ředitelství není vůči němu v postavení odvolacího orgánu.
41. Dohady uvedené žalobcem jsou kromě toho spojeny s výkonem služby na jiném služebním místě, než na které byl žalobce převáděn i než které bylo v důsledku změny systemizace k 1. lednu 2020 zrušeno, nesměřují tak proti důvodům rozhodnutí a řízení, v němž byl odvolatel převeden na jiné služební místo. Tato argumentace se tak míjí s příslušným rozhodovacím důvodem, a je tak pro posouzení věci nepodstatná.
42. To samé platí i o další námitce, pokud jde o vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013, zařazené v 11. platové třídě, s výkonem služby v Břeclavi, a tvrzené postavení žalobce jako osoby nežádoucí pro orgány finanční správy, poněvadž žalobce zde nařiká skutečnosti nikdy v řízení o převedení nezmíněné. To ostatně nebylo ani možné, výběrové řízení bylo vyhlášeno až po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání.
43. Pokud jde o další průběh výkonu služby žalobce, považuje žalovaný za potřebné podotknout, že rozhodnutím ze dne 25. června 2020, č. j. 39125/20/7430-20290-711587 ředitele Odvolacího finančního ředitelství byl žalobce s účinností od 1. července 2020 převeden podle ustanovení § 61 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě na jiné služební místo, a to na služební místo č. 500208 – rada/odborný rada v Oddělení nepřímých daní III Odbor nepřímých daní II Sekce nepřímých daní, zařazené v 11. platové třídě, s výkonem služby na Odvolacím finančním ředitelství, v oboru služby „Daně poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry“, se službou na služebním místě na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Brně.
44. Převedení žalobce na jiné vhodné volné služební místo v Odvolacím finančním ředitelství, tedy služebním úřadu, jenž je v oblasti správy daní a poplatků odvolacím (nadřízeným) orgánem vůči finančním úřadům, lze pak stěží hodnotit jako projev jednání orgánů finanční správy vůči nežádoucí osobě. Naopak prokazuje zájem finanční správy na dalším trvání a výkonu služby žalobcem. Pro úplnost žalovaný konstatuje, že i toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, o kterém nebylo doposud rozhodnuto.
45. Žalobcem předestřená domnělá interpretační nejasnost svojí povahou nepředstavuje dle žalovaného v předmětném sporu otázku předběžnou, kterou je nezbytné vyřešit dříve, než soud učiní závěr o důvodnosti žaloby. Otázka odvolání z místa představeného se přezkoumávané věci nijak netýká, když se žalovaný v době převedení na jiné služební místo nenacházel v postavení představeného, ale řadového státního zaměstnance, a rozhodnutí o převedení proto nebylo vydáno v důsledku odvolání žalobce ze služebního místa představeného.

46. Dne 2. 11. 2022 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech. Žádné další důkazní návrhy nebyly stranami uplatněny.

III.

Posouzení žaloby

47. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
48. Žaloba není důvodná.
49. Soud nejdříve vypořádá procesní a formální námitky žalobce směřující do žalobou napadeného rozhodnutí.
50. Žalobce předně namítá, že žalovaný nepřezkoumal napadené rozhodnutí ani v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání a v doplnění odvolání ze dne 6. dubna 2020, aniž by konkrétně uvedl, které námitky žalovaný nevypořádal.
51. Rovněž soud k takto obecně formulované žalobní námitce pouze ve stručnosti uvede, že má za to, že z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval všemi odvolacími námitkami uvedenými v řádném odvolání. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
52. Soud shora uvedený závěr opřel o závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), týkající se soudního řízení, které jsou však plně aplikovatelné i na řízení správní. NSS v tomto rozsudku uvedl, že žalobní bod „je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ (bod 32 rozsudku).
53. Soud dodává, jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, že správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
54. V rámci dané žalobní námitek je nutné připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 143/2015 ze dne 03. 11. 2015, ve kterém je uvedeno, že: „Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce

odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. [...] Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek tomu 2 Afs 143/2015 přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění; usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění; usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72).“

55. Proto i vypořádání se s odvolací námitkou týkající se porušení ust. § 77 a 78 zákona o státní službě z důvodu její nekonkrétnosti, aniž byl žalobce žalovaným vyzván ke konkretizaci této námitky, soud považuje za dostatečné. Žalovaný se s námitkou vypořádal v míře konkrétnosti odpovídající konkrétnosti odvolací námitky.
56. Co se týče námitky týkající se vyřízení žalobcova doplnění odvolání, soud shledává postup žalovaného dle ust. § 60 správního řádu jako správný a to s ohledem na skutečnost, že doplnění odvolání bylo podáno až dne 7. 4. 2020, tj. toho samého dne, kdy již měl záslku s rozhodnutím o odvolání ze dne 3. 4. 2020 připravenou k vyzvednutí na poště, jak se podává ze správního spisu (viz doručenka). Odvolací řízení tím bylo skončeno. Proto již nebylo možné vyhovět žádosti žalobce o přistoupení odborové organizace do řízení ani se v tomto řízení zabývat námitkou podjatosti. Správní orgány se nicméně touto námitkou následně zabývaly v rámci řízení o jeho odvolání do rozhodnutí o zařazení mimo službu ze dne 12. 3. 2020, tj. v rámci „běžícího“ odvolacího řízení, a námitka byla rovněž správně postoupena k vyřízení nadřízenému orgánu generální ředitelce GFŘ. Žalobce byl následně dopisem ze dne 3. 7. 2020 vyzván k odstranění vad této námitky spočívající v neurčitosti a poučen, že pokud tak neučiní, nebude k této námitce přihlíženo. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
57. Rovněž tak není důvodná námitka týkající se vyhotovení prvostupňového rozhodnutí a jeho vydání. Soud předně uvádí, že žalobce tyto námitky ve svém odvolání neuvedl a žalovaný se tak k nim nemohl vyjádřit.
58. Dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*.
59. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle data vyznačeného v jeho pravém rohu vyhotoveno dne 30. prosince 2019, z doručky se podává, že záslka byla připravena k vyzvednutí dne 9. 1. 2020. Z toho lze dovodit, že rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 1. 2020. Soud má za to, že neuvedení "Vypraveno dne:" na doručovaném rozhodnutí nebo obálce nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Argumentace žalobce tím, že tak nemohl v řízení učinit nějaký návrh před vydáním rozhodnutí tj. době ve smyslu ust. § 36 odst. 1 věta před středníkem správního řádu, dle

kterého *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí*, je lichá s ohledem na skutečnost, že řízení bylo zahájeno právě vydáním rozhodnutí resp. jeho předáním k doručení ve smyslu ust. § 165 zákona, který stanoví, že *vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru*.

60. Takovou vadou není ani neuvedení důvodu zástupu podepisované osoby. Předně tato povinnost ze správního řádu nevyplývá. Neuvedením tohoto důvodu rovněž nemohlo dojít ke krácení žalobcových práv, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5 A 8/2002- 31, jehož právní věta zní: *Samotnou skutečností, že rozhodnutí podle ustanovení § 1 zákona č. 157/2000 Sb., o přechodu některých věcí, práv a závazků z majetku České republiky do majetku krajů, podepsal v rozporu s dikcí odstavce 3 téhož ustanovení zastupující náměstek ministra, a nikoli sám ministr, nebyl žalobce (příslušný kraj) na svých právech zkrácen*.
61. Rovněž nebyla porušena ani povinnost, uvedená v ust. § 36 odst. 3 správního řádu a to s ohledem na shora citované ust. § 165 zákona. V komentáři k zákonu o státní službě vydavatelství Wolters Kluwer, Praha 2015, se k tomu ustanovení uvádí: „*V takovém případě neoznamuje služební orgán účastníkovi řízení zahájení řízení, jak by jinak činil dle § 46 odst. 1 spr. řádu, či mu nebude před vydáním rozhodnutí dávat možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 spr. řádu (srov. též § 160 ZSS o použití spr. řádu)*.“ Soud k tomu dále dodává, že jediným podkladem k tomuto rozhodnutí byla samotná systemizace.
62. Rovněž pak rozhodnutí není retroaktivní, jelikož z jeho výroku zcela jasně vyplývá, že přerážení nabývá v souladu s ust. § 74 správního řádu účinnosti až ke dni následujícímu po dni doručení tohoto rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce do té doby fakticky působil na již zrušeném služebním místě, na tomto závěru ničeho nemění. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
63. Další námitky žalobce se týkaly doručení žalobou napadeného rozhodnutí.
64. Soud v tomto ohledu v úvodu upozorňuje na právní větu rozsudku NSS ze dne 6. března 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 76:
„Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Jestliže však v jednotlivých případech byla písemnost vydána pracovníci kanceláře, ta ji také řádným způsobem zástupci žalobce předala (o čemž svědčí jeho včasné reakce), nelze bez dalšího dospět k závěru, že mu písemnosti nebyly v materiálním slova smyslu doručeny.“
65. Soud dále uvádí, že námitka týkající se doručování prostřednictvím modré obálky, tedy s možností doručení zmocněnci nebo zákonnému zástupci, není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobcem, že se jedná o rozhodnutí, jehož písemné vyhotovení je třeba doručit do vlastních rukou, jelikož se jedná o písemnost spadající pod § 72 odst. 1 správního řádu. Dle ust. § 20 odst. 2 správního řádu, *však písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem*.
66. Dle ust. § 19 odst. 6 správního řádu, *do vlastních rukou se doručuje i písemnost, u níž brozí, že by mohla být vydána jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem. Jestliže je*

písemnost doručena jinému účastníkovi řízení, který má na věci protichůdný zájem, písemnost se považuje za doručenu jen v případě, že adresát písemnosti její převzetí od příjemce uzná nebo že je z jeho postupu v řízení zjevné, že mu bylo doručeno. Červená obálka určená pro doručování „výhradně do vlastních rukou adresáta“, tj. doručování bez možnosti předat zásilku zmocněnci nebo zákonnému zástupci, se používá v případě, kdy hrozí, že by za adresáta převzala zásilku osoba s opačnými zájmy – typicky manželka adresáta v rozvodovém řízení. V případě žalobce se však nejednalo o takové nebezpečí, ani žalobce netvrdil, že by se snad zásilka dostala do nepovolaných rukou. Soud má tedy za to, že písemné vyhotovení předmětného rozhodnutí bylo doručováno zcela v souladu se zákonem a žalobní námitka je tak nedůvodná.

67. Rovněž nedůvodná je i námitka týkající se doručovací adresy.
68. Dle ust. § 19 odst. 4 správního řádu, *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
69. Žalobce má sice pravdu v tom, že správní orgán má obecně povinnost doručovat vždy na adresu uvedenou jako adresa pro doručování v evidenci obyvatel, kterou žalobce změnil ke dni 15. 1. 2020, pokud ovšem žalobce následně nesdělil služebnímu orgánu jinou adresu, na kterou mu má být doručováno. Bylo však rovněž povinností žalobce jako státního zaměstnance udržovat své údaje vedené u svého zaměstnavatele aktuální. Žalobce však ve svém odvolání (jako ve všech písemnostech adresovaných zaměstnavateli) uváděl jako adresu trvalého pobytu a na obálce jako adresu odesílatele X, aniž by v podání uvedl svou novou doručovací adresu. Takové chování také není v souladu se zásadami součinnosti a vstřícnosti, kterých se žalobce dovolává. Proto soud shledává i tuto námitku jako nedůvodnou.
70. Soud závěrem uvádí, že souhlasí se žalovaným, že doručení slouží k tomu, aby se žalobce s obsahem doručovaných písemností seznámil tak, aby mohl uplatnit svá procesní práva, což se v tomto případě stalo – žalobce podal ve lhůtě jak odvolání, tak žalobu. Proto má soud za to, že se žalobce s písemností seznámil a písemnost tak byla žalobci doručena jak ve formálním tak v materiálním smyslu (viz shora citované rozhodnutí NSS týkající se materiální stránky doručení).
71. Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že i kdyby shledal v doručování žalobcem namítané vady, vedlo by to pouze k tomu, že by mu rozhodnutí muselo být nově doručeno a měl by otevřenou novou lhůtu pro podání žaloby. Nedoručení rozhodnutí nečiní rozhodnutí nezákonným.
72. Co se týče námitky, že převedení na jiné služební místo nebylo se žalobcem projednáno, soud sice dává za pravdu žalobci, že takový postup byl žádoucí a v souladu se zásadou vstřícnosti a ekonomie, na druhou stranu soud souhlasí se žalovaným, že tento nedostatek nečiní rozhodnutí nezákonným, jelikož projednání přearazení zaměstnance není zákonnou podmínkou sine qua non samotného přearazení. Žalobní námitka je nedůvodná.
73. Další námitky se týkaly hmotněprávních otázek.
74. Pokud se týká žalobcem namítaného účelového, nesystémového a diskriminačního postupu vůči němu v průběhu jeho předchozího působení, soud předně uvádí, že předmětem tohoto řízení je jen a pouze žalobou napadené rozhodnutí a správní řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kteřé mu předcházelo, nikoliv správní řízení předchozí nebo následující, která vyústila v jiná rozhodnutí, která mohl žalobce napadnout v rámci jiné správní žaloby proti těmto rozhodnutím (viz např. žalobní námitka týkající se vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo č. 302013 dne 25. 8. 2020, kterým byl žalobce následně zařazen mimo službu).

75. Žalobce uvádí, že změna systemizace proběhla v rozporu se zněním zákona, jelikož ze služebního úřadu SFÚ nikdy nebyl vznesen požadavek na zrušení služebního místa č. 400137, ale bylo tak učiněno někým na GFR a to bez vědomí vedení SFÚ, k čemuž má soud vyslechnout řadu svědků.
76. Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě: „*Státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.*“
77. Podle § 17 odst. 1 zákona, *systemizace vychází ze závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů tak, aby byl zajištěn řádný výkon působnosti služebního úřadu, a stanoví pro každý služební úřad*
- a) počet služebních míst státních zaměstnanců, kteří nejsou představenými, klasifikovaných platovými třídami,*
 - b) počet služebních míst představených klasifikovaných platovými třídami,*
 - c) objem prostředků na platy státních zaměstnanců,*
 - d) počet služebních míst, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytným požadavkem státní občanství České republiky,*
 - e) počet služebních míst, u kterých se stanoví zákaz se po skončení služebního poměru přímo nebo nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem v oboru, který je shodný s příslušným oborem služby, nebo být v pracovním nebo obdobném poměru k podnikateli v takovém oboru.*
78. Podle § 17 odst. 2 věta první zákona, *návrh systemizace vypracuje Ministerstvo vnitra v dohodě s Ministerstvem financí na základě návrhů služebních orgánů, které mu je v termínu stanoveném Ministerstvem vnitra předkládají prostřednictvím příslušných ústředních správních úřadů. Při vypracování návrhu systemizace ministerstva nebo jemu podřízeného služebního úřadu se postupuje v součinnosti s příslušným členem vlády, v případě systemizace Úřadu vlády v součinnosti s vedoucím Úřadu vlády, a pokud jde o část systemizace týkající se státních zaměstnanců zařazených v útvaru podřízeném členovi vlády, s tímto členem vlády.*
79. Podle § 17 odst. 3 zákona, *systemizaci schvaluje vláda na následující kalendářní rok. Návrh systemizace předkládá vládě ministr vnitra. Vláda je oprávněna upravit v souvislosti se schvalováním systemizace organizační strukturu služebního úřadu.*
80. Podle § 18 zákona, *změna systemizace poté, co nabyla účinnosti, je-li jejím důsledkem změna počtu služebních míst, objemu prostředků na platy státních zaměstnanců nebo změna platové třídy státního zaměstnance o více než jednu třídu dolů nebo o dvě třídy nahoru, je přípustná, jen dojde-li ke změně působnosti správního úřadu nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena; ustanovení § 17 odst. 2 a 3 se použije obdobně.*
81. Podle § 19 odst. 1 zákona *služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu*

do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený.

82. V této otázce vyšel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, čj. 4 Ads 423/2019-70 (č. Sb. NSS 4088/2020), dle něž při přezkumu systemizace a organizační struktury služebního úřadu schválených podle § 17 a § 19 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, jako závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě [a též rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona], jsou správní soudy oprávněny posoudit, zda tyto podklady byly schváleny zákonným způsobem a zda sledovaly legitimní cíl.
83. Při posuzování tohoto žalobního bodu městský soud dále považuje za nezbytné připomenout, že systemizace je rozhodnutím, které se výlučně týká vnitřních záležitostí moci výkonné. Týká se primárně koordinační činnosti fungování orgánů moci výkonné. Při respektování dělby moci není v kompetenci soudu posuzovat, zda systemizace byla vhodná, vedla ke zlepšení efektivity řízení orgánů moci výkonné, či zda neexistovaly lepší alternativy. Úkolem soudu je pouze přezkoumat, zda důvody pro danou systemizaci byly právně přípustné a dostatečné. Dostatečné ve smyslu, že jsou schopny přesvědčit, že nejde o účelovou změnu s cílem zbavit se konkrétní osoby, která slouží na rušeném služebním místě, ačkoliv to tato osoba může takto subjektivně vnímat.
84. Soud předně uvádí, že má za to, že Systemizace byla schválená zákonným způsobem. Žalobce předně namítal nezákonný postup orgánu při schvalování systemizace spočívající v tom, že návrh služebního orgánu SFÚ ze dne 1. 7. 2019 obsahoval pouze 19 služebních míst a až v mezidobí byl GFR počet navýšen na 20, právě o služební místo žalobce, bez vědomí vedení SFÚ, čímž byla porušena zásada dvouinstančnosti. Soud ani tento postup neshledal nezákonným, jelikož s ohledem na znění ust. § 19 odst. 1 služebního zákona bylo v kompetenci GFR jako nadřízeného orgánu všech finančních úřadů včetně SFÚ ve smyslu ust. § 1 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, provést změnu Dodatku č. 7 Služebního předpisu GFR č. 1/2018 a tedy navrhnout i zrušení místa žalobce. Při schvalování systemizace se nejedná o správní řízení a proto se zde zásada dvouinstančnosti neuplatní. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit, ani kdyby bylo prokázáno, že bezprostřední nadřízená žalobce o zrušení jeho místa ještě dne 9. 1. 2020 nevěděla. Soud proto neprovedl žalobcem navrhované důkazy včetně svědeckých výpovědí, jelikož takový postup shledal neúčelným a pro rozhodnutí věci nepotřebným.
85. Co se týče namítané diskriminace, jelikož žalobce porušení zásady rovného zacházení zaručující rovná práva zaměstnancům, kteří se nacházejí ve stejném či srovnatelném postavení, v tomto případě ani netvrdil, považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.
86. Co se týče namítané účelovosti jeho přeražení, kdy dle žalobce skutečným důvodem je jeho angažovanost v odborové organizaci, soud předně uvádí, že toto tvrzení žalobce nijak neprokazuje. Ze žalobcem navržených listin (č.j. 71467/19/7400-00180-050630, č.j.: MF-33935/2019/4801-6 ze dne 27. 1. 2020, č.j.: MV-185752-11/OSK-2019 ze dne 6. 4. 2020), tato tvrzení nelze dovodit, jelikož ze samotné skutečnosti, že generální ředitelka GFR neprojednala s Odborovou organizací odpovědných zaměstnanců státu, z.s. návrh systemizace, závěr o účelovosti žalobcova přeražení nevyplývá. Soud má za to, že uvedená

tvzení by tak mohla mít váhu pouze za předpokladu, že by zde neobstály objektivní skutečnosti odůvodňující jeho přeražení resp. zrušení jeho místa. V žalovaném rozhodnutí je však uvedené, že základním důvodem bylo, že Systemizací byla služební činnost Supervizora, kterou žalobce vykonával, přesunuta do kompetence Oddělení řízení rizik a vyhledávání v Sekci metodiky a řízení, jelikož obsahově náplň služební činnosti supervizora odpovídá náplni služební činnosti, která je vykonávána Oddělením rizik. A dále tím, že žalobce byl zařazen v Oddělení výkonu daní II. s tím, že jeho místo bylo umístěno na jiné adrese, než byli všichni ostatní zaměstnanci zařazení v Oddělení výkonu daní II, což způsobovalo problémy v zastupitelnosti, a v operativnosti ohledně organizačních a personálních záležitostí.

87. Soud má za to, že tyto důvody, jejichž existenci žalobce nezpochybnil, nejsou v rozporu s právním řádem (srov. zejm. § 17 odst. 1 zákona o státní službě). Jsou výrazem snahy o zvýšení efektivity a o eliminaci zbytečných byrokratických a neefektivních mechanismů předávání úkolů a o racionalizaci a zjednodušení plnění úkolů. Soud tedy shledává, že důvody pro konkrétní úpravu systemizace, která zrušila služební místo žalobce, jsou zákonné, dostatečné a sledovaly legitimní cíl. Soud shledává tyto důvody pro zrušení žalobcova místa rovněž dostatečnými. Na tomto závěru nemůžou ničeho změnit ani skutečnosti uváděné žalobcem týkající se předchozích rozhodnutí o jeho služebním poměru, která jsou samostatně napadnutelná u soudu a která soudem jako nezákonná nebyla zrušena. Soud se proto již nezabýval neurčitým tvrzením žalobce, že „se z neověřených informací dozvěděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby“ a také neprováděl k tomuto tvrzení navrhané důkazy.

88. Poslední námitka směřovala do skutečnosti, že místo, na které byl žalobce převeden, nebylo místem pro žalobce vhodným a že měl být převeden na vhodnější místo, a že ani jeden ze služebních orgánů v rozhodnutí nepopisuje podrobně aktuální stav volných míst. Soud v tomto ohledu shodně se žalovaným odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2020, č.j. 4 Ads 423/2019-70, ve kterém je uvedené:

„Služební orgán prvního stupně tak náležitě objasnil, proč považuje služební místo vedoucího oddělení správy budov za vhodné pro stěžovatele. Nejvyšší správní soud přitom neshledává žádnou skutečnost, jež by tyto úvahy zpochybnila a vedla k závěru, že nové zařazení stěžovatele do organizační struktury Ministerstva zemědělství vybočilo z rozsahu neurčitého právního pojmu vhodnosti při převedení státního zaměstnance na jiné služební místo v důsledku jeho odvolání z dosavadního služebního místa představeného. Za této situace již není rozhodné, zda by pro stěžovatele bylo vhodné i nějaké jiné volné služební místo, neboť na obsazení konkrétní pozice ve státní službě neměl právní nárok. Bylo proto na úvaze služebního orgánu prvního stupně, na které z potencionálně vhodných služebních míst stěžovatele převede, přičemž mohl přihlídnout i k potřebám státní služby.“

89. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgán zabýval kritérii vhodnosti při výběru nového místa pro žalobce a to konkrétně jeho zdravotním stavem, vzděláním a kvalifikací, vykonávaným oborem služby a také služebním působištěm a zařazením do platové třídy. Ve spise je založen přehled volných míst s lokalitou Brno, obor služby 01,02, 11. Nutno podotknout, že žalobce v žalobě ani v odvolání do rozhodnutí prvního stupně neuvedl kromě snížení platové třídy o jeden stupeň, žádný jiný důvod nevhodnosti tohoto místa.

90. Snížením platové třídy při přearování zaměstnance na jiné služební místo se již soudy zabývaly a shledaly, že se nejedná o vhodné místo pouze v případě, pokud dojde ke snížení o víc než dvě platové třídy (viz rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 10 Ad 16/2019-110, a rozsudek Městského soudu ze dne 24. 11. 2021, č.j. 8 Ad 18/2018). Soud tedy shledal služební místo, na které byl žalobce převeden, z pohledu tohoto kritéria za vhodné.
91. Městský soud v Praze proto uzavírá, že pokud je místo, na které byl žalobce přearován, pro něj objektivně vhodné, správní orgán již nemusel v rozhodnutí uvádět další volná a pro žalobce vhodná místa, která by se mohla zdát žalobci ze subjektivního hlediska vhodnější. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.
92. Co se týče návrhu žalobce, aby se soud vyjádřil k předběžné otázce, týkající se odvolání ze služebního místa představeného, soud uvádí, že tato otázka, která nikterak nesouvisí s napadenými výroky rozhodnutí, není předběžnou v tomto řízení, a nejedná se ani o další žalobní námitku napadající výrok rozhodnutí. Proto se k ní soud nemůže vyjádřit. Soud může v tomto řízení řešit pouze právní otázky související s věcí, tj. otázky, bez jejichž vyřešení nelze věc rozhodnout. Soud se dále domnívá, že pokud by se vyjádřil k otázkám, které s věcí nesouvisí, bylo by jeho rozhodnutí v této části nezákonné, protože by soud překročil míru přezkumu, kterou mu dává zákon - konkrétně v ust. § 75 s.ř.s., jak bylo uvedeno v úvodu této části rozsudku.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

93. Jelikož soud dospěl k závěru, že žádná žalobní námitka není důvodná, a žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
94. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. listopadu 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu